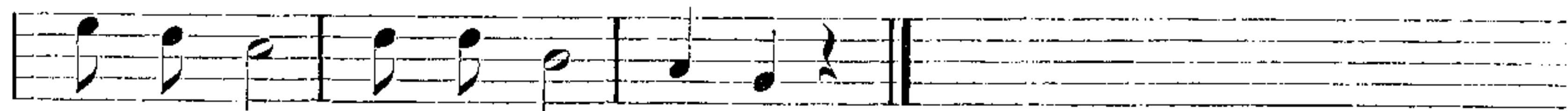

ja dyž ňa ne-chceš já na to ne-dbám smutku ne-

po-ne-su le-bo ho ne-mám.

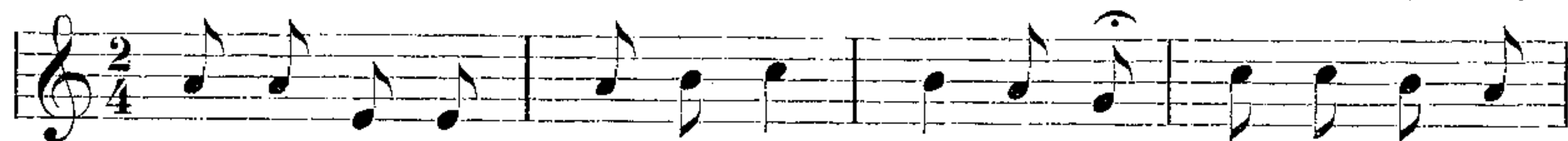
Okolo Bystričky voděnka teče
odkázal ně milý, že ňa už nechce:
Ja dyž ňa nechceš,
já na to nedbám;
smutku neponesu, lebo ho nemám.

Co bych já, šohajku, smutek nosila,
dyž sem já, šohajku, tvoja nebyla:
Milovala sem
malučko špásem,
nevěděl šohajek, jak falešná sem.

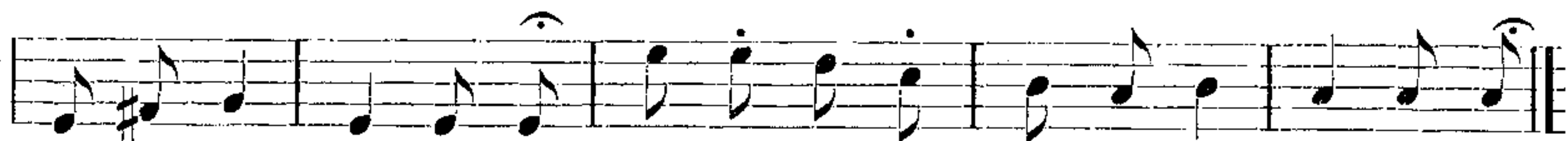
286.

Mírně.

Z Velké.

Pod o-kén-kem ze-le-ný tu-li-pán, po-ví-dá-jú,

že si já pre-bí-rám, po-vi-da-jú, že si já pre-bí-rám.

1. Pod okénkem zelený tulipán,
povídají, že si já prebírám.

Bar by dali ešče ráz prebírat,
věděla bych, komu mám ruku dat.

Ne takému doma chovanému,
než takému světa vandrovnému.

Ten domajší enom ženu bije,
a vandrovný srdcem polituje.